

Men Danmark har også meget at vinde. Ved at anerkende det færøske folks vilje og positivt gå ind i de forhandlinger, der nu forestår, vil Danmark få cementeret sin stilling som en stat, der bygger på respekt og demokrati.

Jeg håber ikke, at statsministerens løfte om mere elastik i hjemmestyreordningerne bare er en taktisk manøvre, der kun har som formål at vinde tid, at give kolonierne et rum mere at bevæge sig i – i hans regeringstid, en modernisering af imperialismen. For det må efterhånden stå klart for alle også i dette høje Ting, at sådan en politik ikke er i overensstemmelse med de færøske ambitioner og det færøske folks overordnede politiske mål, som er den fulde forvaltning af øernes politiske forhold. Alt andet er out of the question.

Jeg håber, at regeringen virkelig vil samarbejde om oprettelsen af den færøske stat, for da vil man vinde i forhold til Færøerne, da vil man være med til at begrave alle de sager, der har skabt kiv, ævl og splid mellem Danmark og Færøerne i de seneste år, man vil være med til at skabe et godt og respektfuldt forhold mellem Færøerne og Danmark, et forhold, hvor vi samarbejder om alle de mange, mange ting, vi er fælles om, i stedet for at strides om de få ting, der skiller os.

Statsministeren kom med et positivt udspil i tirsdags. Selvfølgelig glæder vi os over alle positive træk fra dansk side, dette kan bruges en del hen ad vejen, men det forårsager ingen omvæltning i de fundamentale forhold imellem Danmark og dets kolonier. Og når Jyllands-Posten i sin leder i går påstår, at statsministeren med bulletinen i tirsdags har taget luften ud af skaren af højtråbende fløjpolitikere, der altid er så kloge og vil selv, så må det betragtes som en saftig misforståelse.

Sikken en arrogance. Vi har oplevet så meget politisk humbug i de seneste år, at vi efterhånden er kemisk rensset for jomfruelig naivitet på det politiske område. Bl.a. derfor har vi etableret den nordatlantiske gruppe her i Folketinget.

Kl. 19.20

Jeg vil slutte min første tale i denne samling med den samme strofe fra Jóanes Nielsen, som jeg endte min første tale med her i Tinget for godt og vel et halvt år siden. Digteren har siden dengang modtaget den nordiske dramapris. Denne gang vil jeg dog citere fra digtet på mit eget sprog, mit modersmål:

Men tað einasta, sum veruliga kastar nakað av sær/

og sum eg innast inni havi álit á/

er hitt dagliga vakra stríðið fyrri tilveruni.

Haðani stavar dreymurin um/

tjóðveldið Føroyar/

og haðani stava míni orð.

Kuupik Kleist (IA):

Tid til fornyelse, tid til at gøre op med fortidens løsninger, tid til at løsne de mange snærende bånd, alt skal op og vende i luften, der er ikke skrevet en facitliste på forhånd; intet er givet, og intet er fredet.

Jeg kunne ikke være mere enig i disse indledende ord i statsministerens åbningstale i tirsdags.

Det er længe siden, at omtalen af de nordatlantiske besiddelser har fyldt så meget i en dansk statsministers åbningstale. Det var vel lige før, at denne ene A4-side, som det jo drejede sig om, var det mest konkrete udspil overhovedet i statsministerens åbningstale. Omtalen af Grønland og Færøerne har da også vakt behørig opsigt både her og der. Der var både begejstring og bekymring, og Jyllands-Posten blev citeret for lidt siden for at skrive, at Danmark omsider kunne erobre initiativet fra skaren af de højtråbende fløjpolitikere, der er så kloge. Slet omtale er, som vi ved, bedre end slet ingen omtale.

Landsstyreformanden i Grønland og lagmanden på Færøerne er begejstrede, mens Dansk Folkeparti er bekymret for udhulningen af den danske suverænitet. Men spørgsmålet er, hvad der reelt ligger i statsministerens formulering om, at det færøske og grønlandske landstyre skal gives bemyndigelse til at handle på rigets vegne i mellemfolkelige anliggender, der alene angår Færøerne og Grønland.

Jeg bliver nødt til at spørge: Hvad er definitionen på mellemfolkelige anliggender? Hvad betyder det i politisk forstand, og hvad betyder det i juridisk forstand? Drejer det sig om bilaterale eller multilaterale aftaler? Gælder det på forsvarsområdet? Og gælder det f.eks., når det drejer sig om Den Internationale Hvalfangstkommission? Er der en reel forskel fra den nuværende situation, hvor de grønlandske myndigheder allerede i en vis udstrækning selv forhandler fiskeriaftaler og andre lignende aftaler? Og kan statsministeren løfte sløret for, hvad den bebudede lovgivning vil indeholde? Kommer regeringen med ændringsforslag til de eksisterende hjemmestyreløve?